

Иван Вазов

Фар

Звезда ли в ниский свод блещука там?
Огнец ли е накладен от овчарят?
Блуждаещ пламък ли се мярка там?
Кандило ли е в някой пусти храм?
– Другари! То е фарът!

Нощта е черна, мракът е дълбок
като душа, останала без вяра.
Корабът плува в хаоса широк,
но пътя му е тъмен като рог,
блещука само фара.

Ту скрий се той зад някой черен бряг,
ту пак се мерне, весел и приятен,
душа тъмнее, щом потъне в мрак,
окото светва, щом той блесне пак,
по-мил, по-благодатен.

Надеждо, фар във мрачния живот!
Лампадо, що блещиш в душата слаба,
компас, звезда, божествен ръковод;
огрявай в мрак и в буря моя ход –
свети му на кораба.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4665>]